

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. H.,** zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: JUDr. J. D., zast. JUDr. Tomášem Homolou, advokátem, se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2017, č. j. 01-5/17/Vych/mk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 11 A 73/2017 – 57,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 11 A 73/2017 – 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl, že žalobci se neposkytuje informace požadovaná v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017 týkající se advokáta JUDr. J. D., spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž vyjádřil přesvědčení, že úvodní část rozhodnutí žalované, kterou na základě stížnosti žalobce podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, předseda žalované věc převzal, je nicotná, jelikož o atrakci věci předseda žalované již jednou rozhodl usnesením ze dne 12. 12. 1016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, 01-95/16/Kr/mk, 02-8263/16, které je pravomocné, a proto bylo vyloučeno o atrakci věci nadřízeným orgánem rozhodovat znovu.

[3] Žalobce dále namítl, že k anonymizaci poskytnuté kopie kárného rozhodnutí došlo nedůvodně a neoprávněně. Advokát je totiž podobně jako soudce osobou veřejnou, a je proto legitimní požadovat informace o tom, který konkrétní advokát byl kárně stíhán, jak bylo o jeho kárném provinění rozhodnuto a kdo konkrétně o něm rozhodoval. Podle stěžovatele jméno, příjmení, evidenční číslo a adresa sídla advokáta jakožto osoby veřejně činné nejsou údaje chráněné zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii. Žalobce v této souvislosti uvedl, že předmětné rozhodnutí je velmi nestandardní a může navozovat situaci a vzbuzovat dojem ohledně korupčního prostředí v podmínkách žalované. I s ohledem na tuto skutečnost, má podle žalobce veřejnost právo vědět, kteří konkrétní členové orgánů žalované předmětné rozhodnutí vydali. Žalobce dále zmínil, že postup žalované při vyřizování jeho žádosti byl nestandardní, neboť žalovaná mu v první odpovědi na jeho žádost nejprve lhala, že JUDr. J. D. nebyl uznán kárně vinným a nebyl kárně trestán a teprve když se žalobce s touto průhlednou lží nespokojil, poskytla mu žalovaná anonymizované rozhodnutí, ze kterého však nelze zjistit, o kárném provinění kterého advokáta bylo rozhodováno, kdo byl jeho zástupcem, ani kým bylo rozhodováno.

[4] Rozhodnutí žalované je podle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť ve výroku ani jinde neobsahuje právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. V této souvislosti žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č. 3268/2015 Sb. NSS.

[5] Městský soud v Praze označeným rozsudkem žalobu zamítl. Námitce žalobce ohledně nicotnosti rozhodnutí žalované nepřisvědčil, jelikož v posuzované věci nenastala situace, kdy by předseda žalované rozhodoval podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím v jedné a téže věci dvakrát. Usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, rozhodl předseda žalované o stížnosti žalobce ze dne 28. 11. 2016 na postup a nečinnost žalované při vyřizování žádosti žalobce o informaci, zatímco v nyní posuzované věci rozhodl předseda žalované žalobou napadeným rozhodnutím o jiné stížnosti žalobce ze dne 5. 1. 2017.

[6] Povinný subjekt je zásadně povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Po provedení testu proporcionality mezi právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí a právem žadatele o informace na jejich poskytnutí, dospěl městský soud k závěru, že konkrétní osoby, jejichž plná jména a příjmení žalovaná žalobci neposkytla, v daném konkrétním případě ochrany osobních údajů požívají. Proto žalobní námitku nezákonné anonymizace poskytnutého opisu rozhodnutí kárné komise žalované neshledal důvodnou.

[7] K argumentaci žalobce týkající se nestandardnosti napadeného rozhodnutí žalované městský soud uvedl, že se netýká vlastní anonymizace poskytnuté informace, nesměřuje proti žalobou napadenému rozhodnutí a z tohoto důvodu se jí blíže nezabýval. Městský soud uzavřel, že veřejný zájem na poskytnutí požadovaného typu informací o složení členů

orgánů žalované v rámci kárného řízení proti konkrétní osobě nepřevažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob, protože tento zásah do soukromí není pouze omezený ani přiměřený.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že městský soud se zaměřil pouze na posouzení anonymizace členů kárného senátu žalované v jejím rozhodnutí a nezabýval se již otázkou nutnosti anonymizace jména a příjmení oznamovatele, advokáta a jeho zástupce, přestože stěžovatel anonymizaci těchto údajů v rozhodnutí žalované v žalobě napadl. Kasační stížností napadený rozsudek je proto podle stěžovatele nepřezkoumatelný.

[9] Stěžovatel dále za zásadně vadné a nesprávné označil úvahy městského soudu, že právo na poskytnutí informací nelze vnímat a používat jako nástroj k uspokojení pouhé osobní zvědavosti a že v žádosti žalobce o poskytnutí informací není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Podle zákona o svobodném přístupu k informacím totiž žadatel není povinen uvádět důvody svého dotazu. Povinný subjekt proto nemůže a nesmí jeho důvody zkoumat. Stěžovatel má navíc za to, že v žalobě veřejný zájem na zjištění identity členů kárného senátu zdůvodnil, když poukázal na nestandardní povahu rozhodnutí žalované.

[10] Závěr městského soudu, že v posuzované věci převažuje zájem na ochraně soukromí dotčených osob nad právem na informace, je podle stěžovatele nesprávný. Členové kárného senátu totiž v kárném řízení vystupovali jako členové orgánu veřejné moci. Advokát je osobou veřejnou a při výkonu advokacie (a veřejné správy na úseku advokacie) se proto jedná o záležitost, na kterou vůbec nedopadá ochrana soukromí. Je proto legitimní požadovat informace o tom, který konkrétní advokát byl kárně stíhán, kdo ho zastupoval (obhajoval), jak bylo o jeho kárném provinění rozhodnuto a kteří konkrétní advokáti vydali rozhodnutí jako členové kárného senátu, tj. orgánu veřejné správy. Podle přesvědčení stěžovatele nebylo vůbec namístě řešit střet práva na informace s právem na soukromí a ochranu osobních údajů.

[11] Argumentace městského soudu o tom, že by žalobce mohl členy kárné komise žalované dohledat, neobstojí, neboť advokát je osobou veřejně činnou a tato jeho veřejná činnost žádné ochrany soukromí nepožívá. Z tohoto důvodu je také seznam advokátů veřejně přístupným seznamem. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že jména, příjmení a sídla advokátů jsou v soudních rozhodnutích uváděna bez jakékoliv anonymizace. Argumentace městského soudu by vedla k absurdnímu důsledku, že by bylo třeba anonymizovat i soudní rozhodnutí, pokud jde o jména a příjmení soudců.

[12] Stěžovatel dále namítl, že městský soud nepřípustně nahrazoval činnost žalované, neboť za ni fakticky dotvářel důvody pro odmítnutí žádosti o informace. Žalovaná vůbec nutností ochrany soukromí a osobních údajů neargumentovala. Městský soud se nevypořádal ani s žalobní námitkou, v níž stěžovatel upozornil na skutečnost, že nikde ve výroku rozhodnutí nejsou uvedena právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že anonymizace jména kárně řešené osoby je zcela v souladu s právním řádem a poukázala v této souvislosti na některá rozhodnutí NSS, v nichž jsou jméno a příjmení kárně obviněného soudce anonymizovány. S ohledem na ochranu soukromých osob je zcela zákonná také anonymizace jména a příjmení oznamovatele. Ve vztahu k anonymizaci členů kárné komise žalovaná upozornila na skutečnost, že řízení před kárným orgánem žalované je na rozdíl od řízení soudního řízení neveřejným.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření zpochybnila aktivní žalobní legitimaci žalobce podle § 65 zákona s. ř. s. poukazem na skutečnost, že vlastní práva stěžovatele nejsou ve vztahu k rozhodnutí žalované nijak dotčena. Námitku stěžovatele, že se jedná o věc veřejnou a není na místě řešit střet práva na informace s právem na ochranu osobních údajů, osoba zúčastněná na řízení označila za zcela lichou. Předpoklady pro omezení práva na informace v podobě poskytnutí anonymizovaného dokumentu byly splněny.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná zejména o posouzení otázky, zda a v jakém rozsahu mělo být anonymizováno kárné rozhodnutí, které žalovaná stěžovateli poskytla na základě jeho žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

[18] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 5. 4. 2016 u žalované žádost o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím týkající se profesní minulosti a profesní kariéry osoby zúčastněné na řízení a kárných řízení, která proti ní byla vedena. Konkrétně žalobce požadoval:

1) *Žádám o informaci, od kdy je advokát JUDr. J. D. zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory?*
2) *Žádám o informaci, jaká všechna zaměstnání vykonával advokát JUDr. J. D. před zápisem do seznamu advokátů České advokátní komory?*
3) *Žádám o informaci, zda advokát JUDr. J. D. byl v minulosti příslušníkem bývalé Státní bezpečnosti?*

4) *Žádám o informaci, zda proti advokátu JUDr. J. D. byla v minulosti Českou advokátní komorou vedena kárná řízení, kdy, z jakého důvodu a s jakým výsledkem?*

5) *Žádám o zaslání kopie kárného rozhodnutí České advokátní komory ve věci sp. zn. K 56/2008, kterým byl advokát JUDr. J. D. uznán vinným kárným proviněním, kterým poškodil klienta M. K. (jemuž byl ustanoven za obhájcem Obvodním soudem pro Prahu 2) a o sdělení údaje, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci; v případě že bylo rozhodováno i o odvolání, žádám o zaslání také kopie rozhodnutí České advokátní komory o odvolání v této věci.*

6) *Žádám o informaci, zda proti kárnému rozhodnutí ve věci sp. zn. K 56/2008 byla advokátem JUDr. J. D. podána žaloba k Městskému soudu v Praze a pokud ano, pod jakou spisovou značkou byla soudem projednávána a s jakým výsledkem?*

[19] Dne 14. 4. 2016 žalovaná sdělila stěžovateli přípisem, že JUDr. J. D. je zapsán v seznamu advokátů od roku 1996 a že před tímto datem poskytoval právní služby jako komerční právník. Dále žalovaná sdělila, že komora při zápisu do seznamu advokátů nezjišťuje předcházející zaměstnavatele žadatele a nezjišťuje ani, zda byl zapsán v seznamech vedených Státní bezpečností. Žalovaná pouze zjišťuje, zda žadatel není absolventem např. Vysoké školy SNB nebo v současné době soukromé vysoké školy. JUDr. D. nebyl uznán kárně vinným a nebyl kárně trestán.

[20] Stěžovatel dne 17. 4. 2016 podal proti tomuto sdělení žalované odvolání spojené se stížností na postup při vyřizování žádosti o informace.

[21] Dne 28. 11. 2016 stěžovatel podal stížnost na nečinnost žalované a žádost o přijetí opatření proti nečinnosti.

[22] Usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, předseda žalované podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím věc sám převzal a rozhodl o tom, že stěžovateli se poskytují informace uvedené pod body č. 1, 4, 5 a 6 jeho žádosti. Zároveň rozhodl, že se žalobci neposkytují informace požadované v jeho žádosti pod body 2 a 3, neboť se týkají JUDr. J. D., avšak žalovaná je nemá k dispozici. Jako příloha tohoto rozhodnutí bylo stěžovateli zasláno kárné rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. K 56/2008, v němž byla anonymizována jména členů senátu, kárně obviněného a účastníka soudního řízení, v němž ke kárnému provinění došlo.

[23] Z kasační stížností napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce rozhodnutí předsedy žalované ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který jej rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 11 A 6/2017 – 40, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s odůvodněním, že žalovaná je povinna posoudit, zda žalobcem požadovanou informaci o předchozích zaměstnavatelích JUDr. J. D. lze či nelze poskytnout.

[24] Stěžovatel dále podal proti rozhodnutí předsedy žalované ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, rovněž stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž se domáhal toho, aby mu požadovaná informace (kopie

kárného rozhodnutí) byla poskytnuta úplná (neanonymizovaná), nebo aby o jejím částečném odmítnutí bylo vydáno rozhodnutí.

[25] Vyřízení této stížnosti předseda žalované převzal podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím a rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím, jímž žalobci neposkytl informaci požadovanou v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněnou ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017 týkající se advokáta JUDr. J. D., spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel vznášel v kasační stížnosti. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozsudku městského soudu.

[27] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[28] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se zaměřil pouze na posouzení anonymizace členů kárného senátu žalované v jejím kárném rozhodnutí a nezabýval se již otázkou nutnosti anonymizace jména a příjmení oznamovatele (účastníka trestního řízení, v němž se jeho zástupce – osoba zúčastněná na řízení - dopustil kárného provinění), kárně obviněného advokáta a jeho zástupce. Této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že městský soud s ohledem na obsah žaloby dospěl k závěru, že totožnost dalších anonymizovaných osob mimo osob členů kárné komise je stěžovateli známa, a zabýval se proto dále pouze otázkou anonymizace členů kárné komise. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je tudíž patrný důvod, pro který se městský soud nezabýval nutností anonymizace jména a příjmení oznamovatele, kárně obviněného advokáta a jeho zástupce. Rozsudek městského soudu proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[29] Zároveň je však třeba v této souvislosti uvést, že městský soud pochybil, pokud takto zúžil posouzení rozsahu anonymizace rozhodnutí žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu se měl městský soud zabývat také otázkou správnosti anonymizace jména a příjmení oznamovatele, kárně obviněného advokáta a jeho zástupce, a to proto, že podstatou věci je také požadavek stěžovatele na poskytnutí těchto údajů a bylo proto třeba vyjasnit, jakým způsobem žalovaná měla při poskytování požadované informace postupovat a zda nepochybila. I přes stěžovatelovu znalost některých z těchto údajů (stěžovatel v žalobě uvedl jméno oznamovatele a kárně obviněného advokáta) proto

nelze považovat posouzení správnosti anonymizace těchto údajů v poskytované informaci (kárném rozhodnutí žalované) za řešení akademické otázky nijak nesouvisející s projednávanou věcí, kterou není třeba podrobovat soudnímu přezkumu. Nejvyšší správní soud na tomto místě předesílá, že se touto otázkou zabýval níže.

[30] Další důvod nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel v tom, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, v níž stěžovatel upozornil na skutečnost, že nikde ve výroku rozhodnutí nejsou uvedena právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Touto námitkou stěžovatele se městský soud vskutku nezabýval, a rozsudek městského soudu je tudíž v tomto ohledu částečně nepřezkoumatelný.

[31] Navzdory této částečné nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu považoval Nejvyšší správní soud za vhodné zabývat se také zbývajícími námitkami stěžovatele, neboť se týkají podstaty projednávané věci. Toto řešení navíc považuje Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k níže uvedeným důvodům za procesně ekonomické, neboť nepovede k prodloužení řízení v této věci.

[32] Námitce stěžovatele, že městský soud nepřípustně nahrazoval činnost žalované, neboť za ni fakticky dotvářel důvody pro odmítnutí žádosti o informace, když žalovaná vůbec nutností ochrany soukromí a osobních údajů neargumentovala, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť městský soud svou argumentací reagoval na námitky stěžovatele vznesené v žalobě. Skutečnost, že městský soud použil jinou argumentaci než žalovaná, neznamená, že městský soud nahrazoval činnost žalované. Tento postup je naopak ve věci práva na informace žádoucí, neboť zamezuje procesnímu ping-pongu a umožňuje soudu rozhodnout meritorně. Nelze přitom zapomínat na to, že správní soud nerozhoduje v této agendě na základě čistě kasačního principu, nýbrž jako orgán nadaný apelační pravomocí dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[33] Stěžovateli lze naproti tomu přisvědčit v tom, že žadatel o informace není povinen svou žádost v režimu zákona č. 106/1999 Sb. odůvodňovat a povinný subjekt není oprávněn zkoumat důvody žádosti. Přiléhavý je poukaz stěžovatele na rozsudek dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 – 67, v jehož bodě III. 3. 1 Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„motivace pro získání informace není z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím podstatná. Jinými slovy, skutečnost, zda byl stěžovatel při podání žádosti o informace veden pouhou zvědavostí, zda hodlal uplatňovat svá občanská práva, či zda byl veden obchodním nebo jiným zájmem, nehraje při posouzení věci roli. Z hlediska posouzení věci je naopak rozhodné, zda jsou žalovaní povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a zda se jedná o informace vztahující se k jejich působnosti.“* Zároveň je však třeba uvést, že městský soud v kasační stížností napadeném rozsudku neargumentoval tím, že stěžovatel byl povinen svou žádost zdůvodnit a nevytýkal stěžovateli, že tak neučinil. Tím, že v žádosti stěžovatele o poskytnutí informací není zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, městský soud argumentoval v rámci poměřování zájmu na ochraně soukromí a veřejného zájmu na poskytování informací. V tomto ohledu byla argumentace městského soudu relevantní, neboť zvážení veřejného zájmu představovalo v posuzované věci součást testu proporcionality provedeného městským soudem.

[34] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že v žalobě veřejný zájem na zjištění identity členů kárného senátu zdůvodnil, když poukázal na nestandardní povahu rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud konstatuje, že přesvědčení stěžovatele o opodstatněnosti jeho žádosti ještě neznamená, že se jedná o žádost ve veřejném zájmu. Vzhledem k tomu, že důvody, které žadatele o informace (stěžovatele) vedly k podání žádosti v režimu zákona č. 106/1999 Sb., nejsou relevantní z hlediska posouzení zákonnosti poskytnutí či neposkytnutí požadovaných informací není nutné se touto otázkou dále zabývat.

[35] Ve vztahu ke stěžejní otázce řešené v posuzované věci, tj. rozsahu anonymizace kárného rozhodnutí žalované poskytnutého stěžovateli, se Nejvyšší správní soud v prvé řadě plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že se jedná o střet práva žadatele na poskytnutí informací s právem subjektů na ochranu jeho soukromí zaručených mu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Stejně jako městský soud má i Nejvyšší správní soud za to, že řešení této otázky je třeba hledat na úrovni Listiny, která v čl. 4 odst. 4 a 17 odst. 4 připouští, že právo na informace lze omezit zákonem, přičemž rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně. Přiléhavý je v tomto ohledu také poukaz městského soudu na čl. 10 odst. 2 Úmluvy a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 11. 1999 ve věci *Nilsen a Johnsen proti Norsku*, stížnost č. 2318/93.

[36] Za osobní údaj je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 12. 2. 2009, č.j. 9 As 34/2008 – 68), na kterou přiléhavě poukázal městský soud, třeba považovat takový údaj, který umožňuje určitou osobu nějakým způsobem identifikovat. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že poskytnutí plného znění jmen členů kárného senátu žalované, by stěžovatel získal informace, které by mu umožnily tyto osoby identifikovat, neboť jejich jména a příjmení jsou uvedena ve veřejně přístupné evidenci. Jména a příjmení členů kárného senátu je tudíž třeba v posuzované věci považovat za osobní údaje a bylo tedy zcela na místě poměřovat v testu proporcionality právo stěžovatele na informace s právem na ochranu soukromí (osobních údajů). Městský soud tudíž nepochybil, když tento test provedl a neobstojí proto argumentace stěžovatele uvedená v kasační stížnosti, že nebylo vůbec namístě řešit střet práva na informace s právem na soukromí a ochranu osobních údajů.

[37] Ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím totiž povinným subjektům ukládá poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve vztahu k tomuto ustanovení v bodě 24 rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 – 46, *„při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a*

osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133)."

[38] Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že závěr, ke kterému městský soud dospěl, tj. že v posuzované věci převažuje zájem na ochraně soukromí dotčených osob (členů kárného senátu) nad právem na informace, není správný. Městský soud totiž v rámci své argumentace opomněl a nezohlednil, že členové kárného senátu vystupovali nikoli jako soukromé osoby, ale jako členové kárné komise, která je dle § 41 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii orgánem žalované a která podle § 47 odst. 1 téhož zákona vykonává působnost stanovenou tímto zákonem a kárným řádem v kárném řízení. Členové kárného senátu tudíž vystupovali jako členové orgánu veřejné moci rozhodujícího o právech a povinnostech kárně obviněného advokáta. V tomto ohledu je třeba plně přisvědčit stěžovateli. V důsledku této skutečnosti je podle Nejvyššího správního soudu třeba na členy kárné komise žalované nahlížet, podobně jako na soudce, na veřejně činné osoby, o jejichž rozhodnutích může být veřejnost informována podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Při informování o jejich činnosti se proto neuplatní omezení uvedené v § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a je třeba vycházet z toho, že v případě rozhodnutí těchto osob převažuje veřejný zájem na poskytování informací nad zájmem na ochraně soukromí.

[39] Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že jednání kárné komise žalované je neveřejné podle § 14 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona o advokacii stanoví kárný řád (advokátní kárný řád). S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud plně přisvědčil také závěru stěžovatele, že činnost advokátů jakožto členů kárného senátu představuje záležitost, na kterou nedopadá ochrana soukromí. Uvedené odpovídá také úpravě obsažené v zákoně o ochraně osobních údajů, dle jehož § 5 odst. 2 písm. f) *správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*

[40] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že poskytnutím těchto informací nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a osobního života dotčených osob. Za členy kárné komise jsou voleni advokáti Sněmem žalované, přičemž se svým zvolením musí vyslovit souhlas. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak advokáti, kteří se nechají zvolit do tohoto orgánu žalované, mohou předvídat, že informace o jejich působení v kárné komisi může být veřejnost informována. Zároveň výkon jejich veřejné činnosti jakožto členů kárné komise nelze považovat za součást soukromého života, který podléhá přísné ochraně dle čl. 10 odst. 2 (srov. např. nález Ústavního soudu z 15. 5. 2012, sp. zn. II. ÚS 171/12), spíše jde o součást profesionálního, resp. až veřejného života daných advokátů, v které se ochrana soukromého života uplatní pouze velmi omezeně (srov. též rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva z 8. 11. 2016, *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11, body 193 až 195).

[41] Ohledně rozsahu anonymizace jména a příjmení kárně obviněného vycházel

Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že kárně obviněný se dopustil projednávaného kárného provinění jako advokát (zástupce) oznamovatele v průběhu veřejného hlavního líčení. Zastupování klientů při soudních jednáních představuje typickou činnost advokáta, při níž vystupuje veřejně. Na takto vystupujícího a jednajícího advokáta je tudíž třeba obdobně jako na soudce nahlížet jako na veřejně činnou osobu, o jejíž činnosti má právo být veřejnost informována. S uvedeným koresponduje skutečnost, že seznam advokátů je veřejný, včetně kontaktních údajů na advokáty (srov. § 55d odst. 1 zákona o advokacii), a je veřejný přístupný na internetových stránkách žalované. Kárné rozhodnutí se týkalo činnosti kárně obviněného v jeho profesionální sféře, kterou je třeba považovat za veřejnou záležitost, na kterou nedopadá ochrana soukromí. O profesionální sféru se jednalo také v případě zástupce kárně obviněného (rovněž advokáta), na čemž nic nemění skutečnost, že kárné řízení před žalovanou bylo neveřejné. Ostatně také sám Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích neanonymizuje jména advokátů, kteří vystupují jako zástupci účastníků. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva citovanou výše v bodě [40]. Posuzovaná věc je specifická i v tom ohledu, že anonymizace jména kárně obviněného postrádá smysl v situaci, kdy stěžovatel ve své žádosti požadoval rozhodnutí týkající se osoby zúčastněné na řízení, a je tedy zjevné, že poskytnuté kárné rozhodnutí se týká právě tohoto advokáta. Již v žalobě navíc stěžovatel zcela konkrétně uvedl jméno kárně obviněného advokáta. Za těchto okolností nelze v posuzované věci považovat omezení práva stěžovatele na informace za účelem ochrany soukromého života osoby zúčastněné na řízení za přiměřené.

[42] V případě oznamovatele se naproti tomu plně uplatní ustanovení § 12 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Oznamovatel totiž byl účastníkem trestního řízení, v němž se kárně obviněný advokát dopustil kárného provinění, a z tohoto důvodu je jeho jméno uvedené v kárném rozhodnutí požadovaném stěžovatelem v posuzované věci. Oznamovatel se tudíž nachází v postavení soukromé osoby, jejíž soukromí a osobní údaje je třeba chránit podle čl. 7 Listiny a § 12 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Na poskytnutí jména a příjmení této osoby stěžovatel nemohl mít oprávněný zájem. Ve vztahu k oznamovateli proto žalovaná postupovala správně, pokud jeho jméno v poskytnutém kárném rozhodnutí anonymizovala.

[43] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaná pochybila, pokud ve stěžovateli poskytnutém rozhodnutí anonymizovala jména členů kárného senátu, kárně obviněného (osoby zúčastněné na řízení) a jeho zástupce a v tomto rozsahu stěžovateli jím požadovanou informaci neposkytla. Pochybil tudíž rovněž městský soud, který žalobu zamítl. V dalším řízení bude proto na městském soudu, aby zvážil aplikaci § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy aby rozhodnutí žalované zrušil a nařídil žalované, jakožto povinnému subjektu, poskytnout požadované informace ve výše uvedeném rozsahu, tj. poskytnout stěžovateli předmětné kárné rozhodnutí anonymizované pouze v části týkající se jména oznamovatele.

[44] V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že poskytnutím požadovaných informací obsahujících osobní informace ve výše uvedeném rozsahu, se stěžovatel stane správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů (resp. dle nové právní úpravy, srov. níže), tj. budou se na něj vztahovat všechny povinnosti správce

osobních údajů stanovené v tomto zákoně a rovněž sankce tímto zákonem stanovené pro případ porušení těchto povinností.

[45] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že při právním posouzení věci vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud při úvaze o aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ovšem bude muset (v rámci aplikace apelačního principu, viz výše) rozhodovat podle právní úpravy účinné v době jeho rozhodování (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, čj. 7 A 280/2011-77). V této souvislosti bude muset reflektovat novou právní úpravu ochrany osobních údajů, která nabyla v mezidobí účinnosti. Konkrétně se jedná o nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), tzv. GDPR. Dále vezme v úvahu i vnitrostátní úpravu, pokud její změna v době nového rozhodování městského soudu nabude účinnosti [srov. novelu zákona o ochraně osobních údajů schválenou ve třetím čtení Poslaneckou sněmovnou dne 5. 12. 2018 sněmovní tisk č. 138]. V případě, že městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku dospěje k závěru, že rozhodnutí žalované bylo vydáno v rozporu s tehdy platnou právní úpravou, avšak aktuálně účinná právní úprava již poskytnutí požadovaných informací neumožňuje, nemohl by § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím aplikovat a rozhodnutí žalované by pouze zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[46] S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, neboť se stěžovatel úspěšně dovolal důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s.).

[47] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na městském soudu tedy nyní bude, aby v dalším řízení z výše uvedených závěrů zdejšího soudu vycházel.

[48] V novém rozhodnutí ve věci městský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu